

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΦΥΛΑΧΤΑ

ΥΠΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΑΣΤ. ΖΗΡΑ

«Ο Έρως δὲν εἶνε ὑπὲρ Τύχην»

Rostant

Καὶ ἄρχισε μὲ μιὰ ἀφάνταστη ζέση νὰ ξεδιπλώνῃ τὸν ἐπίδεσμο ἐκεῖ ποῦ στήριζε τὴν ὑστερή της ἐλπίδα νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἀγαπημένον της Μάριον ἀπὸ τὸν βαθὺ ἐκεῖνον λήθαργο ποῦ εἶχε πέσει τὴ μεταμεσονύκτιον ἐκείνην ὥραν. Οἱ χτύποι τῆς καρδιάς της ἐπερνοῦσαν κατὰ πολὺ τοὺς χτύπους τοῦ ὄρολογίου. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της ἠμιλλάτο στὴν ὀχρότητα πρὸς τὸ ὀχρόλευκο φῶς ποῦ ἔριχνε τὸ ἠλεκτρικὸ λαμπιόνι. Τὸ σῶμα της σιγότρεμε ἀπὸ τὴν ταραχὴ σὰν καλάμι στὸν ὄχθο στὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου. Δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει ἡ Ἐρρικέτη τὸ ξεδίπλωμα τοῦ ἐπίδεσμου καὶ ἀμέσως τὸ χέρι σταματᾷ, ἡ καρδιά της χτυπάει δυνατώτερα τὸ αἷμά της ἀρχινάει νὰ παγῶνῃ. Τί εἶχε συμβῆ; μήπως ἡ κρυὰδα τοῦ Μαρίου ἐπανυποκαταστάει τὴν ἀσθένειάν της; ἢ μήπως αἰσθάνθηκε ἡ δύσμοιρη κόρη μὲ τὸ ἀκούμπισμα τοῦ χεριοῦ της τὴν νεκρικὴν καρδιά τοῦ κορμιοῦ του; — ὄχι, ὄχι, δυστυχῶς, οὔτε τὸ ἄλλο. — Ἀλλὰ τότε γιατί αὐτὴ ἀπότομη μεταβολή;

— Τὸ κρινόλευκο χεράκι της ἐπάνω σ' τὸ ξεδίπλωμα αὐτὸ τυλίχθηκε σὲ μιὰ λεπτὴ ἀλυσσαδίτσα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἦτο κρεμασμένο ἓνα μικρούτσικο μεταγιὸν καὶ ἀπὸ τὴν ἀφήμονάχα κατάλαβε πῶς μοιάζει τοῦ δικοῦ της. Σ' τὴν ἀρχὴ φάνηκε ὅτι δὲν ἔχασε τὸ θάρρος καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ καλλίτερα βυθίζει σπασμωδικὰ τὸ ἄλλο της χέρι σ' τὸ στήθος της καὶ βγαίνει τὸ δικό της μεταγιὸν καὶ σκύβουσα παραλληλίζει τὰ δύο φυλαχτὰ πλὴν φεῦ! ἦσαν..... ὅμοια...

Ἐνῶ ἡ Ἐρρικέτη ἐκράτει ἀκόμη σ' τὰ χεῖρα της τὰ δύο αὐτὰ φυλαχτὰ, τὸ ἓνα πλησίον σ' τὸ ἄλλο, αἴφνης ὁ Μάριος, ἀπὸ τὸ ξεσφίξιμο τοῦ ἐπίδεσμου, ἀρχίζει νὰ συνέρχεται. Ἀνοίγει σιγὰ, σιγὰ τὰ μισοσβυσιμένα μάτια του καὶ βλέπει τὴν Ἐρρικέτην σ' αὐτὴ τὴ στάσι σιγοψυθιρρίζει: τί... κάνεις... αὐτοῦ... Ἐρρικέτη;... τί κρατᾷς στὰ χεῖρά σου...;

— Μάριε, Μάριε χονσέ μου Μάριε πές μου τὴν ἀλήθεια, σὲ ἐξορκίζω σ' ὅ,τι ἱερώτερο ἔχεις σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ἐξορκίζω στὴν ἀγάπη μας, πές ποῦ τὸ βρήκες τὸ φυλαχτὸ αὐτό; νὰ αὐτὸ ποῦ τὸ βρήκες;

— Ἀλλῆ... ὦρα... ἄλλ... δὲν... μπορῶ... νὰ... μιλήσω... πιστευμέν... με...
— Ὅχι Μάριε, τώρα, τώρα πές μου, τὸ θέλω, τὸ ἀπαιτῶ.

— Ἀ... ἄχ!... θὰ... σὸ... εἰπῶ... θὰ σὸ πῶ νὰ ἀφοῦ τὸ θέλεις.

— Μ' ἀνοίγεις Ἐρρικέτη... πληγές... παλῆς τῆς ὁποῖες... ὁ χρόνος... ὁ μεγάλος... αὐτός... γιὰτὸς... μοῦ... ἐπούλωσε... Ἀχ! παλῆς μου... ἀναμνήσεις, ὄνειρα χρυσόφτερα... Ἡμουν... κ' ἐγὼ... μιὰ φορὰ παιδί... ἀπάνω σ' τὴν τρελλὴ ἐκείνη... ἡλικία... ποῦ... ὅλα... τὰ νομίζει κανεὶς ρόδινα... σάν παιδί... ὁμως... δὲν ἔσκέφθηκα... ποτὲ... πῶς εἶνε... δυνατόν ὅ...

λουλουδοφορωμένους.. ἐκεῖνος.. δρόμος μου.. νὰ.. ἔχη.. ἀπὸ κάτω.. ἀπὸ.. τὰ... ροδοπέταλα... ἀγκάθια.. τριβόλους.. καὶ.. χωρὶς.. νὰ.. καταλάβω.. καθόλου.. ἔπεσα.. σὲ.. κάποιον.. νεανικό.. σφάλμα.. καὶ.. ὁ αὐστηρὸς.. πατέρας μου.. μ' ἔδιωξε μακριὰ... πολὺ.. μακριὰ...!!

— Ἀχ! συμφορά μου... συμφορά μου ἡ δυστυχισμένη... Ροβέρτε, Ροβέρτε ἀδελφέ μου.. σὺ... ἄχ... ἄχ!!!
— Τι;... πῶς;... ἢ Ἰ...ου...λι...έ...τα... Ἰ...ου...λι...έ...τα!!!

— Ροβέρτε μου, Ροβέρτε μου...
— Σὺ.. χῶ...ρε..σέ.. με. !
— Ἀχ! Ἀχ! Ἀχ! δυστυχία μου! δυστυχία μου.

— Ἡ...μαρ...τον.. Θεέ.. μου... ἔ...σ...φ...α...λ...α... ναι... τὸ...δ...μ...ο...λ...ο...γ...ῶ... ἔσφαλα... Ἰ...ου...λι...έ...τ...τα... Σὺ..χῶ...ρα.. με.. γι'... αὐ...τὸ... ποῦ.. ἔ...κα...μα... Σὺ..χῶ...ρα.. με.. Ἰ...ου...λι...έ...τ...τα... μου.. Ἰ...ου...λι...έ...τ...τα... . . .

Κι' ἐκλείσει τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ τὰ ἀνοίξῃ ἄλλο· τότε ἡ Ἰουλιέττα πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ ἀγκάλιασε τὸν Ροβέρτον ἐκόλλησε τὰ ὄχρα τῆς χεῖλης στὰ χεῖλη τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἀλλοίμονον ὁμως ἦσαν ψυχρότερα κ' αὐτὸ τὸ μάρμαρο!!!

Ἡ συγκίνησις αὐτῆ τῆς ἀναγνωρίσεως ἔστειλε γληγορότερα τὸ Ροβέρτο πρὸς συνάτησιν τοῦ πατέρα του. Ἦτο πλέον... νεκρός!..

— Ὑστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες δύο γυναῖκες βουτηγμένες στὰ μαῦρα ἔχυναν πύρινα δάκρυα μπρὸς ἓνα νεόσκαρτο τάφο! Ἦτο ἡ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ μὲ τὴν μητέρα της!!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΧΛΩΜΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Δὲν εἶχε ἀκόμη περάσει τὰ δεκάξη χρόνια, ἡ ὄμορφη κόρη, μὲ τὰ τριανταφυλλένια χεῖλη, ποῦ αἰώνια γελοῦσαν, τὸ γέλοιο τῆς ξεγνοιασιάς καὶ τῆς παιδιάτικης ἐμπιστοσύνης γιὰ τὸ μέλλον. Ἡ κόρη ποῦγε σὸ πρόσωπό της τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου καὶ τοῦ τριαντάφυλλου ἀδελφωμένα, ἡ κόρη μὲ τ' ἀπονήρευτα μεγάλα, μαῦρα μάτια, μὲ τὰ κύματα μιᾶς σκοτεινῆς σάν ἀπὸ τὰ τάρταρα θάλασσας σὸ κεφάλι, ἡ κόρη αὐτὴ ἡ πανόρηθα πεθαίνει...

Ἐπάνω σ' ἓνα φουφουνδέσιο κρεβάτι, βουτηγμένη σ' ἓνα θαλασσὶ μαξιλάρι ἓνα χαριτωμένο κεφάλι κοιμάται. Τὰ χεῖλη γελοῦν καὶ κάποιον, κάποιον ἀνοίγουν μ' ἓνα τρεμούλιασμα, σάν τρεμούλιασμα μικρῆς φτερούγας ἀνήξερον σ' τὸ πέταγμα πουλιοῦ καὶ ψιθυρίζουν συλλαβὰς, ποῦ ἂν ἦσαν φθόγγοι θὰ ἦσαν μιὰ ἀρμονία τοῦ Μπετόβεν. Ἡ κόρη ὀνειρεύεται τὰ στέφανα ποῦ τὴν προσμένουν. Ἡ μοῖρα μὲ μιὰ κλωστή σὸ ἓνα χέρι ποῦ περνᾷ ἀδιάκοπα ἀπ' ἐμπρός της

καὶ χάνεται σὸ σκοτάδι τῆς λήθης καὶ μὲ τὸ ἄλλο χέρι κρατώντας ἓνα ψαλλίδι σκύβει τὸ ἄσχημο σὰν στρίγκλας κεφάλι της ἀπάνω στὴ κόρη καὶ λέει: «Θὰ ἦμουν πολὺ κακιὰ, ἂν σ' ἄφρινα νὰ ζήσης, κάλλιο νὰ πεθάνης μ' ἓνα ὄνειρο.»

Ἐνα φράπ ψαλλιδιοῦ ἀκούστηκε καὶ τὰ τριαντάφυλλα γλωμιάζουν σὸ πρόσωπο τῆς ἔμμορφης· μὰ τὸ χαμόγελο τῆς εὐτυχίας στολίζει ἀκόμη τὰ μαραμμένα χεῖλη της.

Ἐνα γέλοιο αἰώνιο ἦταν ἡ ζωὴ της, μ' ἓνα γέλοιο εὐτυχισμένου ὄνειρου στολίστηκε ὁ θάνατός της. Ὅλα τριγύρω κλαίνε. Ἡ μόνη χαρούμενη εἶναι αὐτὴ. Ἀραγε δὲν ἐλυπήθηκε γιὰ κείνα π' ἄφρισε στὰ δεκάξη της χρόνια.

Δις ΕΛΣΑ Π...

ΓΙΑ ΣΟΦΙΑ

Λεύτες, λαὸς, τραγουδιστὲς, δασκάλοι, μιὰ σκέψη, μιὰ ἱστορία μιὰ φαντασία μὲ τις τινάχθ ἀπὸ τὸ πάλημα ἄλλη τῶν Ἑλλήνων ἢ Παλιγγενεσία.

Στὴ γλῶσσα μας καὶ σ' τὴν ἀνεμοζάλη, σ' τὰ κορφοβόδια σ' τὰ κλιστὰ γεγραφέα Ἐσὺ Ἁγία τοῦ Θεοῦ, Ἰδέα Μεγάλη Κωνσταντινουπολιτισσα ἢ Σοφία!

Ὁ ἀρματολὸς, ἡ λόρα, τὸ κορτζὺ, ναυπήματα κ' ἐνθύμισες κ' ἐλπίδεςνὰ ταυρίζουν, καὶ φιλοῦνται κ' ἀδέρφια εἶνε τὰ χεῖλη σὸν ἴσκιό σου ἀποκάτω στοιχειωμένος ἔχεις σκέπη ὁ ἴσκιός σου σὸ Γένος.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΝ ΘΥΜΟΙ

ΚΡΙΝΟΣ-ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Ὁλόθυμος ὁ κρίνος, ὅστις διπλανοφυτρωμένην του παπαρούνα, περηφανοκαμαρωτὰ τῆς λέγει:

— «Ἐγὼ ἔμαι, παπαρούνα, ὁ κρίνος, τὸ μοσχομυρισμένο λούλουδο, ποῦ τὸ ζωτικὸ μου χρῶμα δανείστηκε τὸ ἀπαλόσαρκο χεράκι τῆς μικρούλας, γιὰ νὰ τὸ φθονοζηλεύῃ τὸ χιόνι, ἐγὼ ἔμαι ὁ κρίνος, ποῦ τὸ κορμί μου δάνεισε, τὸ γαλαχτοχρωμάτισμα τοῦ σμιλευτόμορφου λαίμου τῆς κόρης, γιὰ νὰ τὸ φροβερμισοῦνε οἱ ἄφροι τῆς θάλασσας, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας!..»

Κεῖ κάτω παπαρούνα, μέσ' τὰ φτωχοχόρταρα τοῦ κάμπου καὶ τὰλλα του τὰ ἄνθια, ἦταν ὁ φυτρώμις-σου, κ' ὄχι κοντὰ σὸ πλάι μου, ὅστις ἴδια τὴν μεριά μου, νὰ μοῦ κλεφτοπέρνης τὴ θεωρία μου, νὰ μοῦ χαλᾷ τὴν ὁμορφιά μου!..»

Κ' ἡ γλυκοπαπαρούνα, ἀνοίγοντας τὰ κοκκινωπά της φύλλα, μ' ἓνα ἄθρο της γέλοιο ὀλόγλυκα τοῦ λέγει:

— «Κρίνε ὑπερήφανε καὶ κρίνε φαντασμένε, γνώριζε καὶ μάθε το, πῶς, μὲ τ' ἄλλο μου χρῶμα, ποῦ τὸ δανείστηκα, ἀπ' τῆς τρελλῆς ἀγάπης τῆ φλόγα, ἐδάνεισα καὶ γλυκοχρωμάτισα, τὰ χεῖλη τῆς κοπέλλας, γιὰ νὰ δίνουν, σάν ποθάναφτο παλληκάρι τ' ἀντικρύζει, τὸ πόθο γιὰ νὰ νοώσῃ, τὴ φλογολαχτάρια νὰ τὸ καίῃ, λαχταριστὰ νὰ θέλῃ, μὲ τὴ γλυκοκοκκινάδα τους, καὶ τὰ δικὰ του χεῖλη γιὰ νὰ βάρη!..»

Τὴ θεωρία μου, πεῖδ πολὺ Κρίνε, προσέχει τὸ ὄμορφο παλληκάρι, πεῖδ πολὺ ματιοχαϊδεύει ἡ ζηλεμένη κόρη, ἀπ' τὴ δικιά σου!..

Τὸ φλογοκοκκίνισμα τῶν φύλλων μου Κρίνε, χρωματοζωγραφιέται στὰ ντροπαλόφορτα τῆς κόρης μάγουλα, στὰ ἀταχτόπαλμα τοῦ παλληγαριοῦ στήθια!..»

Ἀμφισα ΝΙΚΟΣ Β. ΤΣΑΚΑΛΑΚΗΣ